

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja, ker naj bi drugim uradnikom, ki so bili v enakem položaju kot tožeča stranka, misijo podaljšali na podlagi enakih utemeljitev, kot jih je tožeča stranka navedla v svoji prošnji za podaljšanje za eno leto. Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje tudi na nespoštovanje ukrepov pozitivne diskriminacije, ki jih kadrovske predpisi določajo zaradi dosega enake zastopanosti, pri čemer to trditev utemeljuje s tem, da je novi vodja delegacije, ki je bil imenovan za njeno nadomestitev, moški.
4. Četrty tožbeni razlog: kršitev načela kontinuitete službe, ki je bistveno merilo odločbe o podaljšanju, ker odhaja tudi pet drugih oseb, med drugim vodja sodelovanja in vodja oddelka za razvoj podeželja in prehransko varnost, ki sta delovni mesti, bistveni za sodelovanje in razvoj. Tožeča stranka zato trdi, da bi v teh okoliščinah podaljšanje njene misije kot vodje delegacije zagotovilo kontinuiteto službe in usposabljanje prihajajočih sodelavcev.

Tožba, vložena 22. maja 2017 – Aldridge in drugi/Komisija

(Zadeva T-319/17)

(2017/C 249/49)

Jezik postopka: francoščina

Stranke

Tožeče stranke: Adam Aldridge (Schaerbeek, Belgija) in 32 drugih tožečih strank (zastopnika: S. Rodrigues in A. Tymen, odvetnika)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predlogi

Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

— ugotovi, da je tožba dopustna in utemeljena;

in na tej podlagi:

- razglasi za nično odločbo z dne 15. julija 2016 o zavrnitvi prošnje za prerazvrstitev z dne 16. marca 2016;
- razglasi za nično odločbo z dne 13. februarja 2017 o zavrnitvi pritožbe z dne 14. oktobra 2016;
- naloži, da je treba tožečim strankam plačati odškodnino za premoženjsko in nepremoženjsko škodo;
- toženi stranki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeče stranke v utemeljitev tožbe navajajo štiri razloge.

1. Prvi tožbeni razlog: ugovor nezakonnosti glede odločbe direktorja Urada za boj proti goljufijam (v nadaljevanju: OLAF) z dne 16. oktobra 2012, da se začasne uslužbenke, ki so sklenili pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas, izvede samo enkratna prerazvrstitev.

Tožeče stranke menijo, da je ta odločba nezakonita, ker naj bi bila sprejeta v nasprotju s členoma 10(3) in 15 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: PZDU), v nasprotju s hierarhijo norm in načelom varstva legitimnih pričakovanj. Tako naj bi bili odločbi direktorja OLAF z dne 15. julija 2016 o zavrnitvi zahteve za prerazvrstitev z dne 16. marca 2016 in z dne 13. februarja 2017 o zavrnitvi pritožbe z dne 14. oktobra 2016 (v nadaljevanju: izpodbijani odločbi) sprejeti na podlagi nezakonite odločbe in bi ju bilo zato treba razglasiti za nični.

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev načela dobrega upravljanja, zlasti zato ker naj začetek veljavnosti novih kadrovske predpisov za uradnike Evropske unije iz leta 2014 in določb o omejitvi možnosti napredovanja preko razredov AD12 in AST9 ne bi bil upravičen razlog za izključitev teh začasnih uslužbencev iz prerazvrstitve.

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja, ker naj bi bili izpodbijani odločbi v nasprotju z odločbo Komisije, naslovljene na agencije Evropske unije, s katero je bila določena vključitev začasnih uslužbencev v izvedbo prerazvrstitev. Tako naj bi se začasne uslužbenke Skupnega raziskovalnega središča (JRC) Komisije, ki so sklenili pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas, uporabljal sistem letne prerazvrstitve, kar tožeče stranke navajajo kot neutemeljeno različno obravnavanje.
4. Četrty tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti, zlasti ker omejitev na eno prerazvrstitev v celotni karieri ni ukrep, ki bi ustrezal cilju, navedenemu v odločbi z dne 16. oktobra 2016, da se izpolnijo potrebe OLAF-a po posebnih strokovnih znanjih, temveč nasprotno OLAF-u kvečjemu onemogoča, da bičasne uslužbenke v svojih službah ohranil daljše obdobje.

Tožba, vložena 24. maja 2017 – Hautala in drugi/EFSA

(Zadeva T-329/17)

(2017/C 249/50)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Tožeče stranke: Heidi Hautala (Helsinki, Finska), Benedek Jávor (Budimpešta, Madžarska), Michèle Rivasi (Valence, Francija) in Bart Staes (Antwerpen, Belgija) (zastopnik: B. Kloostra, odvetnik)

Tožena stranka: Evropska agencija za varnost hrane (EFSA)

Predlogi

Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

- Potrditveno odločbo, ki jo je izdala EFSA 14. marca 2017 pod referenčno številko PAD 2017/005 CA, s katero je bila potrjena njena odločba z dne 9. decembra 2016 in 7. oktobra 2016 pod referenčno številko PAD 2016/034 glede zavrnitve dostopa do večine dokumentov, za katere so zaprosile tožeče stranke, razglasi za nično, in
- EFSA naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeče stranke v utemeljitev tožbe navajajo šest razlogov.

1. Prvi tožbeni razlog: EFSA naj bi kršila člen 6(1) Uredbe št. 1367/2006⁽¹⁾ s tem, da je ni uporabila za zahtevane informacije. EFSA naj bi na podlagi člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006 morala zavrniti uporabo izjeme od razkritja, ki se nanaša na varstvo „poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb, vključno z intelektualno lastnino“, iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001 za zahtevane informacije.
2. Drugi tožbeni razlog: EFSA naj bi kršila člen 2(4) in člen 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001⁽²⁾ ter člen 41 Uredbe št. 178/2002⁽³⁾ s tem, da ni razkrila zahtevanih informacij zaradi varstva poslovnih interesov lastnikov študij, pri čemer pa ni obrazložila konkretne škode in/ali dejanske nevarnosti za konkretno škodo, s čimer je kršila tudi člen 4(4) (d) Aarhuške konvencije, v katerem je določeno, da se izjema od razkritja lahko odobri zgolj zaradi varstva „zaupnost [i] poslovnih in industrijskih informacij, če tako zaupnost varuje zakon zaradi zaščite legitimnih gospodarskih interesov“, saj v izpodbijanem aktu ni bil opredeljen in/ali obrazložen noben legitimen gospodarski interes.
3. Tretji tožbeni razlog: EFSA naj bi napačno uporabila člen 63(2) Uredbe št. 1107/2009⁽⁴⁾, ker se naj ta določba ne bi uporabila za zahtevane informacije in/ali naj bi bilo razkritje informacij v prevladujočem javnem interesu v smislu člena 63(2) in/ali člena 16 Uredbe št. 1107/2009.
4. Četrty tožbeni razlog: EFSA naj bi kršila člen 4(2) Uredbe št. 1049/2001, ker ni priznala, da obstaja prevladujoč javni interes za razkritje študij, in ker je ugotovila, da tožeče stranke niso dokazale obstoja prevladujočega javnega interesa za razkritje študij.